

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **MERCURIUS, s.r.o.**, so sídlom Jazerná 3, Košice, zastúpeného *JUDr. Dušanom Antolom*, advokátom, so sídlom Zbrojničná 12, Košice, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná ulica 63, Banská Bystrica (*pôvodne Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Nová ulica 13, Banská Bystrica*), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/4621-23713/2011/999608-r zo dňa 25. februára 2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/39/2011 - 97 zo dňa 12. októbra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/39/2011 - 97 zo dňa 12. októbra 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/223/4621-23713/2011/999608-r zo dňa 25. februára 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu Košice IV, č. 698/230/101398/10/Poto zo 17. decembra 2010, ktorým správca dane uložil žalobcovi podľa § 35 ods. 1 písm. f) zákona č. 511/1992 Zb. pokutu vo výške 18.911,30 € za zdaňovacie obdobie január 2008. Uložená pokuta pozostáva zo súčtu vlastnej daňovej povinnosti zistenej správcom dane a nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní k dani, daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2008.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia citujúc ustanovenie § 35 ods. 1 písm. f) a § 110h zákona č. 511/1992 Zb. skonštatoval, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a preto žalobu zamietol.

Prvostupňový súd uviedol, že žalobná námietka týkajúca sa neaplikovania § 35 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. správcom dane je nedôvodná, nakoľko ju nemožno aplikovať na prípady uvedené v § 35 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Taktiež uviedol, že z Nálezu Ústavného súdu SR č. III. ÚS 283/2010 z 27. októbra 2010 nevyplýva záver, aby pri dodaní tovaru nachádzajúceho sa v colnom sklade vo viazanom režime bola daná právomoc posudzovať dodanie tovaru z hľadiska uplatnenia dane z pridanej hodnoty a že dôvodom

zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu SR č. 5Sžf/91/2008 z 29. októbra 2009 boli procesné pochybenia súdu.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, na základe ktorého dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu.

Podľa žalobcu z Nálezu Ústavného súdu SR č. III. ÚS 283/2010 z 27. októbra 2010 vyplýva záver, že tento považoval postupy a rozhodnutia daňových orgánov za neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom konaní zrušiť a tento Nález ÚS SR je takou novou skutočnosťou, ktorá má generálny vplyv na celé daňové konanie, teda postupy a rozhodnutia daňových orgánov. Podľa žalobcu rozhodnutia správcu dane ako aj žalovaného boli vydané v rozpore s ust. § 2 ods. 1, § 12, § 18 ods. 2 a § 21 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH ako aj čl. 4 ods. 7, čl. 37, čl. 48, čl. 79, čl. 84, čl. 98, čl. 114 a čl. 201 ods. 1 písm. a) Nariadenia rady EHS 2913/92 - Colný kódex. Podľa žalobcu, ak daňové orgány neboli kompetentné rozhodovať o prípadnej platbe DPH, tak nemohli rozhodovať ani o udelení pokuty v prípade tovaru nachádzajúceho sa v colnom sklade vo viazanom režime.

Na základe vyššie uvedeného, žalobca navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane a odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí. Náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že podkladom pre uloženie pokuty bolo právoplatné rozhodnutie správcu dane z 9. februára 2009. Argumentáciu žalobcu považoval za bezpredmetnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu,

ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup, sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 3 OSP predmetom preskúmania môže byť za podmienok ustanovených v odsekoch 1 a 2 aj rozhodnutie, proti ktorému zákon nepripúšťa opravný prostriedok, ak sa stalo právoplatným.

Z obsahu odvolania žalobcu je zrejmé, že o.i. namietal skutočnosť, že podkladom pre uloženie sankcie bolo rozhodnutie, ktoré vydal orgán, ktorý na to nebol oprávnený, teda namiesto colného úradu príslušný správca dane. Nesúhlasil so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s jeho žalobnými námietkami. Ako vyplýva z obsahu jeho podaného odvolania, žalobca namietal nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a protiústavnosť rozhodnutia žalovaného nesúhlasiac s jeho dôvodmi, keď poukazujú na skutočnosti, že Ústavný súd SR vo svojom Náleze III. ÚS 283/2010 z 27. októbra 2010 považoval postupy a rozhodnutia správnych orgánov za neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach

sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04 – www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 – www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo žalobcu, ako účastníka preskúmvacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na jeho primárne námietky oponujúce rozhodnutiu správneho orgánu, a ktoré bude mať aj oporu v administratívnom spise.

Skonštatovanie krajského súdu, že „rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom“, však zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nezodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na žalobcove námietky uvedené v žalobe a nie je ani reakciou na obsah administratívneho spisu.

V tejto veci odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu č. III. ÚS 283/2010 z 27.10.2010, (*Výrazný nedostatok odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu spočíva v tom, že najvyšší súd sa v značnej miere obmedzil na vysvetlenie poslania colného skladu a sledujúc si svoju líniu tvrdil, že v danom prípade išlo o dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku, hoci aj v colnom sklade, a preto sťažovateľ bol povinný v zmysle § 69 ods. 1 zákona o DPH platiť daň. Najvyšší súd sa však nevenoval aplikácii ustanovenia § 12 zákona o DPH, podľa ktorého majú colné predpisy pri dovoze prednosť pred zákonom o DPH. Ústavný súd považuje túto skutočnosť za rozhodujúcu pre posúdenie veci“), ktorý žalobca uviedol v žalobe ako aj v odvolaní a z ktorého je zrejmé, že Najvyšší súd svojím rozsudkom vo veci, sp. zn. 5Sžf/91/2008 z 21. októbra 2009, sa dostatočne nevysporiadal s námietkou žalobcu, či bol alebo nebol vo veci oprávnený rozhodovať správca dane a žalovaný alebo podľa § 12 zákona o DPH colné orgány.*

V tejto súvislosti súd poznamenáva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky položil ESD uznesením, sp. zn. 1 Sžp/1/2010 z 22. marca 2011, po zrušení rozsudku sp. zn. 5Sžf/91/2008 z 20.10.2009, prejudiciálne otázky vzťahujúce sa na obdobný prípad.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený a povinný skúmať, či rozhodnutie vydal orgán na to oprávnený. Takto musí postupovať aj v prípade, ak už iné rozhodnutie správneho orgánu, čo aj formálne

právoplatné, a ktoré je podkladom pre vydanie ďalšieho rozhodnutia (*napadnuté rozhodnutie o uložení pokuty*) bolo vydané orgánom na to oprávneným. Ak by sa uvedená skutočnosť preukázala, tak rozhodnutie, ktoré bolo podkladom pre vydanie rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté žalobou, išlo by v danom prípade o ničotné rozhodnutie (*paakt*) a na túto skutočnosť by súd musel z úradnej povinnosti prihliadať.

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmal komplexne žalobcove námietky, je potom jeho rozhodnutie predčasné, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP), v ktorom krajský súd po opätovnom vyporiadaní sa s žalobnými dôvodmi znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite (teda dostatočne konkrétne) odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konanie bolo urobené zadost'

Najvyšší súd Slovenskej republiky k zhora vyslovenému právnomu názoru považuje za potrebné dodať, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republiky nateraz uplatňuje, primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho je preskúmavať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa.

V novom rozhodnutí rozhodne však krajský súd i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, dňa 22. augusta 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth